

„Mágia és intrika és szenvedély
keveredik meghökkenítő módokon
ebben a magával ragadó romantasyben.

– *Kirkus Reviews*

THESE DIVIDED SHORES

megosztott partvidék

fine
selection

SARA RAASCH

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

S A R A R A A S C H

THESE DIVIDED
SHORES

m e g o s z t o t t p a r t v i d é k

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Memória

Fellelhetősége: ritka

Előfordulása: az ártérmocsári
ciprusok alatt

Megjelenése: mandula alakú
barna magok

Használata: a magokat összetörni
és a port elfogyasztani

Haszna: emléktörles

I

— **S**ZENT LORAY LAKOSSÁGÁNAK ÉRDEKÉBEN mi, a tanácsotok, egyhangúlag úgy döntöttünk, átadjuk a sziget feletti uralmat őfelsége Asenzio Elazar Vega Gallegónak, a Kegyes Isten áldotta Argrid királyának, az örök egyház eminenciásának.

Bár Vex és Edda nem a kastély udvarra néző oldalán tartózkodott, kristálytiszta eljutott hozzájuk a tanácstag hangja. Legutóbb Vex fogolyként érkezett meg az új-dezai erődbe, és inkább zárták volna be ismét a börtönbe, mint hogy ki legyen téve a cselédfolyosók tökéletes akusztikájának.

Edda mögött szaladt, el az ablakok mellett, amiket a szolgálok a tó felől érkező szellő beeresztése érdekében korábban kinyitottak. Valójában az előudvaron izzadó tömeg büze és a Szent Loray-i Tanács képviselőjének harsogó szavai szálltak csak be.

— Cansu és Nayeli biztos benne, hogy megtalálták? – sziszegte Vex.
— Látják is? Nem akarom még egyszer végighallgatni ezt a beszédet. Ha csak egy megérzés vagy egy pletyka miatt fecsérelnék itt az időt...

Edda megigazította a fülelőbabot a fülében. A tuncayi kalózsindikátussal közös küldetések egyik előnye volt, hogy hozzáfértek a mágikus növényhez, amivel nagyobb távolságból is tudtak egymással kommunikálni.

– A te ötleted volt ez a küldetés. Kétségeid támadtak?

– Minden egyes döntésemben kételkedem azóta, hogy Elazar ismét betette a lábát a szigetre.

Edda tekintete ellágyult, ám ekkor hirtelen előttük termett egy szolgálólány. Vex és Edda lelassított. Vex még mélyebben a szemébe húzta sűrű köpenyének a csuklyáját, hogy leplezze fél szemének a hiányát, Edda pedig az árnyékok közé húzódott, míg a szolgálólány el nem tűnt a folyosó másik végén.

– Évszázadokkal ezelőtt honolt utoljára valódi béke ezen a szigeten – folytatta a tanácstag –, akkor, amikor Argrid egyesítette az itt megtelepedő, egymással viaskodó bevándorlócsoportokat...

– Nay hallotta, hogy a szobája elé állított örök név szerint említik – nyugtatgatta Edda. Pír kúszott fehér arcára. – Csak azért, mert Ben nem volt itt, még nem kell rögtön azt feltételezni, hogy ez a küldetés...

Vex elnyomakodott mellette.

– Hogy ez a küldetés is teljességgel felesleges? – csattant fel. – Hát igen, az unokatestvéreimet nem találtuk meg. Azokat sem sikerült megmentenünk, akiket ma máglyán el akarnak égetni. De persze, reménykedjünk benne, hogy legalább Kari Andreut sikerül kiszabadítanunk, az aztán minden problémánkra megoldást jelent!

Egy erszényi gallénak köszönhetően Vex és Edda hozzájutott azon foglyok listájához, akiket a tanácstag beszéde után máglyán fognak elégetni. Ben neve nem szerepelt rajta, de tizenegy másik emberé igen – és a defensorok már felsorakoztatták őket a tanácstag

emelvénye előtt, tökéletes rálátást biztosítva a tömegnek, így Edda és Vex semmiképpen sem menthette meg őket.

Vex valamelyest számított rá, hogy nem fogják itt találni az unokatestvérét, hiszen az előző három égetésnél sem volt ott, amit Eddával és Nayelivel megfigyeltek. Ben árulóvá vált azáltal, hogy segédkezett Vex és Lu szökési kísérletében az apja hajóján két héttel korábban, de ettől még továbbra is Argrid koronahercege maradt. Elazar nem hagyná, hogy a papok közönséges bűnözőként végezzék ki a fiát. Inkább példát statuál majd vele.

Ennek ellenére Vex továbbra is minden egyes nyilvános égetést figyelemmel tartott. Ben mégsem tűnhetett el a föld színéről.

De az isten szerelmére, még csak két hét telt el, és Vex máris halálosan kimerült.

Edda felzárkózott hozzá. Vex arra számított, hogy a vállába bokszol majd, amiért idegesítően viselkedik, de csak néma csendben lépdelt mellette, mintha valamiféle törekeny virágszálnak tartaná. Ami felbőszítette Vexet.

– Egyedül akkor vetült fenyegetés Szent Loray partjaira, amikor a folyamikalóz-szindikátusok fellázdak Argrid ellen – mondta a tanácstag. – Amit mi argridi agresszióként éltünk meg, az valójában a defensorok reakciója volt a folyami kalózok támadásaira. Végig Argridot hibáztattuk, pedig ők maguk is ugyanúgy áldozatok voltak, mint Szent Loray. A manipulatív, álnok folyamikalóz-szindikátusok a valódi ellenség, ők az összes problémánk forrása.

ARGRID AZ ÁLNOK, üvöltötte Vex gondolatban. *ARGRID AZ ELLENSÉG, TE HAZUG KROKODILSZARCSIMBÓK!*

Amikor évszázadokkal korábban felfedezték Szent Lorayt, törvények nélküli paradicsom volt a telepések számára. Az öt szárazföldi országot minden tájáról érkeztek ide emberek, megtöltötték a szigetet,

és a különböző népek elviselték egymást, amíg Argrid úgy nem döntött, leigázza őket, és megpróbálta korlátozni a helyi mágiát. Argrid erőszakos követeléseire reagálva a négy másik országból származó bevándorlók szindikátusokat hoztak létre a saját védelmük érdekében.

Helyesen döntöttek. Argrid egyre keményebben fogta Szent Lorayt, megtiltotta a sziget vízi útjain termő mágikus növények használatát, és máglyára vetett mindenkit, aki nem értett egyet az egyházi doktrínával. A lázadók aztán megküzdöttek Argriddal, majd demokráciát hoztak létre – de az sem bizonyult hosszú életűnek, ugyanis Argrid beépült a Szent Loray-i kormányba.

Argrid tehát visszatért. Ám ahelyett, hogy megpróbálták volna az egész szigetre rákényszeríteni a saját erkölcsi és mágiaellenes elveiket, kiszemeltek egy csoportot: a folyami kalózokat. A törvénszegő tolvajokat, akiket saját magukon kívül mindenki utált. Éppen ezért tökéletesen alkalmasnak bizonyultak az egység oltárán feláldozható bűnbak szerepére.

– A kalózok veszedelmes mágiát halmoznak fel – szónokolt tovább a tanácstag a túlságosan is néma tömeghez. Miért nem ordítanak vissza dühödten? Miért nem háborodnak fel? – A kalózok a lázadás jegyében fosztogatnak és pusztítanak, csakis azért, hogy lázadhassanak. Már nem kell sokáig félelemben élnetek. A tanács összefogott Argriddal, hogy megtisztítsuk Szent Lorayt, hiszen a cél közös: le akarunk számolni a kalózokkal.

Vex teleszívta a tüdejét. Az elmúlt két hétben, valahányszor a legénységével belopóztak egy kivégzésre, kezdetnek végig kellett hallgatniuk ennek a szánalmas beszédnek egy változatát, mintha a szavak valamiképpen ellensúlyoznák azt a szörnyűséget, hogy emberek égetnek el élve.

De ezúttal persze nem *emberek* égnak a máglyán. Hanem *kalózok*.

Vex izmai hirtelen görcsbe rándultak, amitől megbotlott. Egyre nehezebben tudta leplezni a remegőláz okozta rohamokat, mintha a teste tisztában lett volna vele, hogy a gyógyírt leszúrták az *Astuto* fedélzetén.

Mintha forró vízzel öntötték volna le, ahogy eszébe jutott Lu. Belekapaszkodott az egyik ablakkeretbe. Remegő ujjain túl felhőtlen kék égbolt húzódott a szigetet borító szövevényes, sötétzöld dzsungel felett. A fák egysége helyenként megtört, ott húzódtak a szigeten végigkígyózó folyók. A hajók felett hosszan gomolygott felfelé a gőz. Lent a kastélykert terült el.

Edda Vex vállára tette a kezét.

– Jól vagy?

Innen szökött meg Vex és Lu hetekkel ezelőtt. Pont a felett az ablak felett állt, amit felrántott, hogy aztán Teóval a hátán kiugorjon rajta. Lu éktelen haragra gerjedt, amiért magával vitt egy hatévest, de mégis mi egyebet tehetett volna? Azt még Lunak is el kellett ismernie, hogy jót tett a kölyöknek az utazás...

Vex megvakarta lopott szolgáló-egyenruhájának durva, indigókék ujját. *Jót*. Persze. Ha a *jó* azt jelenti, hogy Teo épp egy viskóban ücsörög Port Mesi-Teabban. Mióta Vex két hete Lu nélkül tért vissza, Teo egyedül Eddával volt hajlandó szóba állni. Amikor Vex megkérdezte, mit mondott a fiú, azt a választ kapta, hogy:

– *Gyerek még. Nem tudja, hogyan dolgozza fel azt, ami körülötte folyik.*

Vex sajtó szívvel lerázta magáról Edda kezét.

– Semmi bajom. Menjünk!

Edda hitetlenkedő pillantást lövellt felé. Megigazgatta a fülelőbobot, majd a távolba révedt, mintha egy barlangjárásban visszhangzó beszédre figyelne.

– A második emeleten vagyunk épp. A cseléd folyosón, a déli oldalon. – Elhallgatott. – A második ajtó? Melyik... Ó!

Ahogy Nayeli kidugta a fejét az egyik ajtón, egyetlen lázadó, fekete, göndör tincse kicsúszott a szolgálóruhához járó kötött, bézs sapka alól. Vexre nézett, és a tekintetéből sugárzó együttérzés alapján Edda már elmondta neki, hogy nem találták meg Bent. De nem kérdezősködött, Cansu előtt semmiképp. A folyami kalózok nem vennék jó néven, hogy Vex az argridi királyi családból származik, ezért csupán annyit árultak el a többieknek, hogy Vex az unokatestvérét keresi. Nem pedig az unokatestvérét, aki egyébként Argrid koronahercege.

Cansu kilépett a folyosóra.

– Két ór áll a szobája előtt. Könnyedén végzünk velük.

– Végzünk velük? – tátotta el a száját Vex. – Nyugodj már le, Cansu! Ha nem muszáj, nem ontunk vért.

– Minél több ellenséggel el kell bánnunk, ha lehetőségünk nyílik rá. Te is tudod, hogy Argrid habozás nélkül kést döfne a hátunkba.

– De mi nem Argrid vagyunk! – csattant fel Vex. – És nem vagyunk a kalózáid! Nem ölünk meg senkit.

Cansu aranybarna bőre vörösés színt öltött.

– Tény, hogy miattad ismerjük a kastély felépítését. Te gondoltad ki a terv alapjait. De meg se forduljon a fejedben, hogy te vagy itt a főnök!

– Miért, talán te lennél az?

– Arra mérget vehetsz, függetlenkém!

Izzó düh csapott végig Vexen. Pontosan ezért nem csatlakozott egyetlen szindikátushoz sem: nem akart kérdés nélkül parancsokat teljesíteni. Jobb napjain is addig provokálta volna Cansut, amíg

valamelyikük – valószínűleg maga Vex – vére ki nem serken, de az Elazar hatalomátvétele miatt benne tomboló düh, fájdalom és rettegés miatt most semmiképpen sem lett volna képes megfékezni az indulatait.

Nayeli viszont igen, úgyhogy amikor szólásra nyitotta a száját, a lány gyorsan előrelépett, és elég volt egyetlen szúrós pillantás, hogy Vex visszanyelje a nyelve hegyére toluló sértéseket.

– Most már aztán komolyan elegendem van belőletek meg az állandó kakaskodásotokból! – fakadt ki. – Cansu a főnök, mert az ő szindikátusának az erőforrásait használjuk, de az istenek szerelmére, nem ölünk meg senkit! Menjünk, szabadítsuk ki Karit, mielőtt meggondolom magamat ez utóbbival kapcsolatban, és *titeket nyírlak ki!*

Cansu kisöpörte sötét, rövid haját a szeméből, majd visszavonult az ajtó túloldalára.

Vex is csak addig időzött odakint, hogy duzzogva Nayelihez fordulhasson.

– Sajnálom – motyogta.

Nayelinek a szemét kellett volna forgatnia, idiótának nevezni Vexet, amiért vitába szállt Cansuval. Ám ehelyett ugyanúgy nézett rá, mint korábban Edda, sajnálkozva és bánatosan.

Vex döngő léptekkel megindult Cansu után. Elege volt ebből az egészből. Elege volt a *fájdalomból*. Képtelen volt tovább elviselni.

A magasra nyúló ablakokon át beáramló fény díszes márvány-arany folyosót világított meg előtte. Cansu egy csukott ajtó előtt állt, a lábánál két katona hevert.

– Cansu! A rohadt életbe már...

– Csak kiütöttem őket. – Cansu az öklét lóbálva folytatta: – Ne... kérdőjelezz... meg!

Vex rávicsorgott, de Nayeli ekkor közjéjük lépett.

– Az istenekre már, *elég legyen!* – Vexhez fordult, majd az ajtóra mutatott. – Szeretnél te...?

– Igen.

Nem. De azért odament, és lenyomta a kilincset. Nem engedett. Gyorsan feltörte a zárat a Cansutól kapott tolvajkulccsal. Aztán amint az aranyozott ajtó kitérült, és Vex belépett...

Valami kíméletlenül megperdítette, és satuba fogta a nyakát.

Vex felkiáltott, de a fuldoklástól csak egy nyögés bukott ki a száján.

– Ne! – rontott be Nayeli is a szobába utána. – Kari, ugye? A lányod barátai vagyunk! Engedd el! Az istenekre, már látom, kitől örökölte Lu a vérmérsékletét!

– Adeluna? – A szorítás engedett. – Honnan ismeritek őt? Mit kerestek itt?

Vex a nyakát szorongatva botorkált odébb, szinte biztos volt benne, hogy eldeformálódott.

– Kiszabadítunk – jelentette ki Cansu úgy, mintha ennek teljességgel egyértelműnek kellett volna lennie.

Becsukta az ajtót, majd keresztülmasírozott a szobán, hogy felrántsza az erkélyajtót.

Forró levegő áramlott be odakintről, és Vex olyasmiket érzett, amik egy korábbi életre emlékeztették őt. Füst. Tűz. Sikolyok.

– Ma a Kegyes Isten könyörületére bízunk ezeket a kalózkodat – csendült egy új hang. Valószínűleg egy pap, akit azért küldtek ide, hogy az ő felügyelete alatt szabaduljanak meg az eretnekektől. – Vina Uzun, Branden Axel...

Sorban olvasta fel a neveket. Kari nyilván felismerte az egyiket, mert hirtelen a mellkasához kapta a kezét, és előregörnyedt.

– Arrafelé ki tudunk jutni? – kérdezte Nayeli Cansutól, mintha nem haldokoltak volna éppen emberek odakint.

– A tavon vár ránk a hajó – felelte Cansu. – Nálad van a lebegővirág?

Senki sem vette észre, hogy Vex meginog. Azt ő találta ki, hogyan jussanak be a kastélyba – ellopnak pár szolgáló-egyenruhát, aztán beosonnak az égetésre érkező tömeggel –, de a kifelé vezető útról csak annyit tudott, hogy egy hajó várja majd az érkezésüket. Most derült ki számára, hogy Cansu így akart odajutni. A kalózvezérnek nagyon tetszett, amikor elmesélték, hogy Lu lebegővirággal ugrott le a Schilly–Leto vízesés tetejéről. Vex rettegett akkor. Lu viszont... ő fittyet hányt a veszélyre.

Fájdalmas hördülés érkezett az udvaron összegyűlt tömeg felől. Vex némileg megkönnyebbült, hogy bár korábban veszedelmesnek tűnt az egyetértő hallgatásuk, legalább az égetést visszataszítónak tartják. Ez azt jelentette, hogy valójában nem fogadják el Argrid hatalmi törekvéseit.

– Kik vagytok? – faggatta őket Kari. Éppúgy látszott az arcán, hogyan mérlegeli a helyzetet, mint Luén. – Folyami kalózok? A tuncayi szindikátusból? Cansu Darzi parancsára jöttetek? A lányom kapcsolatba került a tuncayi szindikátussal?

– Nem Cansu *parancsára* jöttünk – válaszolta Cansu. Visszafordult az erkélytől. – *Én* vagyok Cansu. Én is tudom, milyen abszurd az, hogy épp egy kalózvezér szabadítja ki az egyik vezető tanácstagot, de tényleg ezért jöttünk. A lányod meg ezek az idióták – mutatott Nayelire, Vexre és Eddára – meggyőztek, hogy úgy tudjuk legkönnyebben megakadályozni az argridi hatalomátvételt, ha mind összefogunk, a tanács, a kalózok és mindenki más is, aki az otthonának

tekinti Szent Lorayt. Úgy gondoljuk, Kari, a Hullám lenne a legalkalmasabb arra, hogy mindezt levezényelje.

Az argridiak házi őrizetben tartották Karit, de mivel sokat jelentett Szent Loray számára, nem ölték meg. Mégiscsak Kari, a Hullámról volt szó, aki a forradalom során az Argrid haderejének megnyirbálására irányuló gerillatámadásaival érdemelte ki a becenevét. A lázadóknak kizárólag azért sikerült győzelmet aratnia Argrid felett, mert Kari rávette a kiszámíthatatlan, marakodó folyami kalózokat, hogy fogjanak össze, és az egyesített csapatok már le tudták győzni Argridot.

A kalózok között mindig is feszült volt a viszony, gyakran viszálykodtak a határvonalak miatt, felgyújtották egymás gőzhajóit, és egyéb, ocsmányabb bűnöket is elkövettek. Vex tudta, hogy Can-su „a nigrika intenzitásával” gyűlöli a „tolvaj” grozdai szindikátust – ezzel egy olyan tuncayi fűszerre utaltak, aminek a megkóstolása után Vex két teljes napig semminek nem érezte az ízét, pedig csak egy csipetnyit evett belőle. Egyértelműen szükség volt egy Kari-féle közvetítőre ahhoz, hogy a kalózsindikátusok ismét összefogjanak Elazar megállítása érdekében.

De ami valójában arra ösztönözte Vexet, hogy azt javasolja, szabadítsák ki Karit, az volt, hogy tudta, Lu ezt akarta volna. Ennyire egyszerű volt a magyarázat. Ennyire önös érdek vezérelte.

Vex látása elhomályosult. Már nem Kari szobáját látta maga előtt, hanem a Lu véréből csillogó kardot, a hajó fedélzetére csöpögő skar-látvörös pöttyöket...

– A többi tanácsstag is segíthet. – Kari összeszedte és kihúzta magát, ebben a mozdulatban is hasonlítottak egymásra Luval. – Őket is az erről a folyosóról nyíló szobákban tartják fogva. Megbízható...

– Megbízható? Ugyan mit tudsz te a bizalomról?

Kari Vex felé kapta a fejét. Edda és Nayeli is, de aztán Edda rögtön vissza is fordult Karihoz, és Vex látta, hogy veszettül pörögnek a gondolatai. Közbeavatkozzon?

Vexet nem érdekelte, mi lesz. Eredetileg nem is szándékozott megszólalni. Mégis megtette, és csak bámulta azt a személyt, aki éppúgy felelős volt Lu haláláért, mint a férfi, aki leszúrta őt.

– Devereux Bell. – Kari keze ökölbe szorult. A legutóbbi információi szerint a lánya kiszabadította őt a börtönből, aztán megszökött vele. – Mégis mire...?

– Mit gondolsz, kiben bízhat meg? A férjedben?

– Vex! – próbált Edda közbeszólni.

Kari elsápadt.

– Csak nemrég tudtam meg, hogy a férjem megtevesztett bennünket...

– Akkor vegyél már vissza az átkozott büszkeségedből! – Vex karjai olyan erősen megremegtek, hogy kénytelen volt keresztbe fogni őket. – Ha előbb rájöttél volna, hogy a férjed egy kibaszott *kém*, Lu talán nem lenne halott.

Az utolsó szó megült a nyelvén. Újra ki akarta mondani, tapadjon inkább valaki máshoz.

Kari eltátotta a száját.

– Hogy mi?

Vex maga előtt látta, ahogy Lu a hajó fedélzetére roskad. Őt kereste a tekintetével, döbbentnek, riadtanak és elhagyatottnak tűnt, csak Ben maradt mellette, aki a karjába vehette, ugyanis Edda ekkor lelökte Vexet a hajóról.

Otthagya Lut. És otthagya Bent is.

– Azt mondtam, hogy halott – morogta Vex. – Lu *meghalt*. És mindez neked meg a férjednek köszönhető.

Kari lerogyott az egyik székre. A némasága rosszabb volt, mintha sírni kezdett volna, a fájdalom olyan tapinthatóan ült ki az arcára, hogy Vex szívébe iszonyú büntudat hasított.

– Vagy talán végig tudtad az igazat a férjedről – sziszegte Karinak.
– Talán te magad is kém vagy. Talán örülsz neki, hogy Lu meghalt. Pont ugyanannyira hibás vagy, mint...

– Paxben! – kiáltotta Edda.

Vex megmerevedett. Belefojtotta a szót, hogy ezt a nevet hallja a lánytól – hogy egyáltalán bárki kiejti ezt a nevet a száján.

Edda megragadta a karját.

– Elég legyen! Nem tehetsz ilyen terhet valaki vállára!

– Dehát az *én* vállamra is rátették!

Vex kiáltása visszhangot vert, a hangja egyszerre remegett a betegségétől és a fájdalomtól.

Edda arca eltorzult a bánattól. Nayeli a szemét törölgette, aranybarna bőrére piros foltok rajzolódtak ki. Ha ők ketten ilyen rémesen festettek, Vex maga lehetett a két lábon járó pokoli kín. Cansu megrekedt valahol a büntudat és a zavarodottság között, hogy ugyan miért nevezte Edda *Paxbennek* Vexet.

Bakancsok dobbantak a földön odakint – katonák közeledtek, hogy ellenőrizzék, mi ez a hangzavar Kari szobájában.

Vex lehunyta ép szemét. *Té barom!* Hiszen ezen a küldetésen észrevétlennek kellett volna maradniuk.

Cansu elkáromkodta magát thuti nyelven, majd az ajtóhoz rohant, és elkezdett bútorokat tolni a bejárat elé.

– Nayeli! A virágokat, gyorsan!

Edda segített Cansunak barikádot építeni egy ívelt díványból, egy asztalból és pár székből. Nayeli közben előhúzta a lebegővirágokat az övéen lógó erszényből.

– Vex... – szólalt meg, de ekkor Vex kikapott a kezéből egy virágot, és az erkélyhez trappolt.

Pont alattuk volt a tó. A kastély fala egyenetlen sziklafalba és kék vízbe torkollt, és Cansu egyik gözhajója valóban ott ringatózott a hullámokon. Bal kéz felől csak az emelvény hátsó része látszott az udvarból, és a máglyákról felfelé szálló füst.

A sikolyok időközben elhaltak.

Cansu megtámasztotta a bútorok alkotta torlaszt.

– Andreu, menj előre!

Kari még mindig a magas támlájú széken ült, kezét a karfán pihentette. Ám ahogy a katonák nekifeszültek az ajtónak, és a bútorok csúszni kezdtek a földön, felpattant. Vexre meredt, mintha az égvilágon senki nem lenne ott rajta kívül.

Talán szerette volna ő is megvádolni. Talán ő is éppúgy gyűlölte Vexet, ahogyan ő Lu anyját.

– Nem – jelentette ki. – Nem fogok...

Cansu frusztráltan felkiáltott, és elugrott a torlasztól. Felkapott egy lebegővirágot, Karihoz vágta, aztán úgy nekirentott a vezető tanácsstagnak, hogy az átbúcskázott az erkély korlátján.

Edda és Nayeli ráfőrdedt, de Cansu nem törődött velük. Kikapta a virágokat Nayeli kezéből, csak egyet hagyott meg neki, egy másikat odaadott Eddának, majd Nayelit is úgy megtaszította, hogy a lánynak már csak egy búcsúhördülésre maradt ideje, aztán a levegőben találta magát.

A katonák figyelmeztető kiáltást hallattak. Sikerült annyira betörniük az ajtót, hogy Vex megpillantsa őket – defensorok voltak odakint a folyosón, az egyház sötétkék-fehér egyenruhájában. Mellettük szőke hajra lett figyelmes. Krokodilbőr villant. Mecht kalózik a szindikátusból, amit Elazar maga mellé állított.

– Menj már! – parancsolt Cansu Eddára.

Vex is biccentett neki, mire a lány kiugrott az erkélyről.

A torlasz leomlott, székek csúsztak a márványon, a dívány feldőlt. A defensorok fülsértő, diadalittas kiáltással másztak be. Két elszánt mecht kalóz is bőszen berontott a szobába, olyanok voltak, akár a véres vízben áldozatra vadászó krokodilok.

Vex a földre vetette magát. Egy golyó egy ezüsttálról pattant vissza, egy másik pedig a plafonba fúródott. Cansu egy kanapé mögé gurult, Vex pedig hulló vakolatdarabok közepette utánaugrott. A kalózvezér már előrántotta a pisztolyát, amit aztán szemét végig az erkélyen tartva kibiztosított.

– Fedezlek – szólalt meg.

– Meg egy nagy francokat! Nay kinyír, ha bármi...

– NE VITATKOZZ MÁR! – Cansu feltérdelt, és visszalőtt a katonákra. – Életedben először hallgass valaki másra, te barom! Menj, ott leszek mögötted!

Vex a katonákra nézett, akik időközben behúzódtak egy felborított asztal mögé. Elkáromkodta magát, aztán Cansura mutatott.

– Nem fogunk ebből rendszert csinálni! – közölte, majd botladozva menekülőre fogta.

Esküdni mert volna, hogy a kalózvezér nevetését hallja a golyózápör közepette.

Fel sem fogta, milyen közel járt ahhoz, hogy eltalálja egy lövedék, amíg ki nem vetette magát az erkélyről, és hirtelen azt nem kívánta, bár lelőtték volna inkább. Jobb lett volna, mint szabadesésben zuhanni a halálba.

Kiáltás tört elő a tüdejéből. A só és a nyüzsgő kikötőből áradó iz-zadság körbevette, ahogy egyre lejjebb, lejjebb és lejjebb száguldott az őt elnyelni kész tó széles, kék sávja felé.

A lebegővirág valahogy eljutott a szájáig. A testének elég volt az a néhány pillanat, amíg lenyelte, máris feldolgozta a repülőgázokat, és hirtelen rándulással megtorpant a levegőben. A gázok oszlani kezdtek, aztán Vex egy kisebb csobbanás kíséretében megérkezett a tóba.

Már húzták is fel a gőzhajóra. Vex vizet köhögött fel, majd a szemkötőjét megigazítva felnézett az erkélyre. A sziklák az ég felé emelték a kastélyt, és odafent az erkély – rémisztő magasságban, mégis hogy volt képes leugrani onnan? – üres maradt. Eltelt egy másodperc, majd kettő, három...

Cansu megjelent, ráhajolt a korlátra. Egyik kezével megtámaszkodott a kövön, a másikkal ujjait széttárva a hajó felé nyúlt. Nayeli felé.

Defensorok lepték el az erkélyt.

Vex nem kapott levegőt.

Cansu előrebukott, már a levegőben volt. Mégiscsak sikerül megmenekülnie...

Csakhogy a defensorok ekkor megragadták a derekát, visszarántották, és Cansu hiába rúgkapált, hiába vicsorgott, bevonszolták.

Akkor is megrándult volna Vex körül a világ, ha nem egy hajón áll épp.

– Cansu! – ugrott talpra Nayeli. Víz csorgott róla a fedélzetre. – CANSU!

– Nay, ne! – kapta el Edda. – Ne vond magunkra a figyelmüket! Számoltunk ezzel is... Életben van. Foglyul ejtették, de...

– *Elazar* foglya lett! – javította ki Nayeli remegve.

Vex nem teljesen értette, hogy fért meg benne a gyász mellett az aggodalom. Továbbra is a fedélzeten guggolva nézte Nayelit, ahogy a felismerés lassú remegéssel végigfutott a karján.

Cserben hagyta Cansut. Ahogy Bent is. Ahogy Lut is.

– Meg fogja ölni – mondta Nayeli Eddának. Sötét szeme könnyektől vöröslött.

A gőzhajót irányító kalózok a kormányosfülkében maradtak, arcukon ugyanaz az aggodalom ült, mint Nayelién.

– De nem azonnal.

A mögöttük álló Kari sötét haja az arcához tapadt, tekintete üvegesnek tűnt. Lu határozottan tőle örökölte a tuncayi vonásait: az aranybarna bőrt, a göndör, fekete haját, a kerek, sötét szempárt.

– Azt hallottam, hogy Elazar Port Camdenbe viteti a legtöbb foglyát, és csak később dönt arról, mihez kezdjen velük – magyarázta a tőlük északra fekvő dzsungelt fürkészve. – Csak a vezető tanács tagokat hagyta itt, hogy úgy tűnjön, a tanács valóban összefogott vele.

– Biztos vagy benne, hogy pont a...? – Vex arca jó erősen meg-rándult, ahogy elhallgatott.

Majdnem megkérdezte, hogy „*Biztos vagy benne, hogy a Port Camden-i börtönt használja?*”. Dehát persze. A Port Camden-i börtön azon néhány hely közé tartozott, amit Argridnak egészen a háború végéig sikerült az uralma alatt tartania. Hiszen az egy erőd.

Nayeli a kormányosfülke felé fordult, és a kalózokra mutatott.

– Irány Port Camden!

– Nay! – Vex felugrott. – Egy nap, mire odaérünk Port Camdenbe. Nem mehetünk...

– Nem fogom magára hagyni! – Nayeli Vex felé pördült. – Tisz-tában vagyok veled, hogy sok minden fáj most neked, és nem tudom enyhíteni Lu hiányát. Nem tudom biztonságba helyezni Bent. De a fenébe már, azért igenis tehetek, hogy Cansu ne jusson olyan sors-ra, mint ők. Nem fogom cserben hagyni!

Csak képzelte volna az utolsó mondatban rejlő célzást? Felhördült, Nayeli szavai hallatán úgy érezte, mintha gyomorszájon vágták volna.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Mert *én* cserben hagytam őket?

Igen, a rohadt életbe is, ez történt.

– Te is pontosan tudod, hogy nem így értettem.

– Nem. Igazad van. Nem akadályoztam meg Lu halálát. Nem sikerült kimentenem Bent. Cansut is hátrahagytam. Az én hibám. Menjete... Menjete csak Port Camdenbe! Jobb lesz nektek nélkülem.

Miért vitatkozik? Hiába tartozott Nayelinek, az égvilágon semmit sem érzett.

Nem. Ez így nem igaz. Hiszen haragudott. Dühös volt. Gyűlölet lobogott benne. És annyira szerette Nayelit, hogy a lány azon kevesek közé tartozott, akik előtt kimutatta az érzéseit.

Nayeli felüvöltött. Nem szavak buktak ki a száján, csupán egy artikulálatlan hang, ami félresöpörte Vex összes érzelmét.

– Lehet, hogy ő is ott van – csendült Edda halk hangja. – Már mint Ben. Lehet, hogy őt is abban a börtönben tartják fogva.

Vex lehunyta a szemét. Ha nem vakítja el ennyire a düh, talán neki is eszébe jutott volna ugyanez.

– A rohadt életbe – motyogta öklét a homlokához érintve.

– Mi van? – csattant fel Nayeli. – Ez jó dolog, nem? Most már neked is megéri odamenni.

A józan ész azt üvöltötte a fejében, hogy ne legyen már ekkora seggfej, de nem törődött a figyelmeztetéssel.

– Nem, *nem* jó, mert ha be akarunk jutni abba a börtönbe, akkor kénytelenek leszünk Nate segítségét kérni.

Edda felnyögött. Nayeli szintén.

– Basszus – motyogta.

– Nathaniel Blaise. – Vex Karira nézett. – Az emerdoni szindikátus vezére. A börtön az ő területén van, az ő emberei építették. Hozzá érdemes fordulni, ha be akarunk jutni.